

ประโยค ป.ธ. ๓
 แปล มครเป็นไทย
 สอบ วันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๖๔

แปล โดยพยัญชนะ

๑. มาสตุส อฎฐ ทิวเส ปาโตว อฎฐาย อุกกมมาลเก อุกท์
 อุกฎฐาเปตวา ฐมมสุสวณคคํ สมมุชชิตวา ทีปํ ชาเลตวา มฐุรสุสเรน
 ฐมมสุสวณํ โฆเสติ ฯ ภิกขุ ตสฺส ถามํ ญตฺวา ปทภานํ ภณ สามเณราติ
 อชฺฌเสนฺติ ฯ โส มยฺหํ ททยํ วาโต วา รุชฺชติ กาโส วา พาธตีติ
 กณฺจि ปจฺจาหารํ อกตฺวา ฐมฺมาสนํ อภิรัฐหิตฺวา อากาสกํกํ โอตเรนฺโต
 วีย ปทภานํ วตฺวา โอตเรนฺโต มยฺหํ มาตาปิตฺตุนํ อิมสฺมี ภณฺเณ ปตฺตี
 ทมฺมีติ วทติ ฯ ตสฺส มนุสฺสา มาตาปิตฺตุนํ ปตฺติยา ทินฺนภาวํ น
 ชานนฺติ ฯ อนนฺตรตฺตภาเว ปนสฺส มาตา ยกฺขินี หุตฺวา นิพฺพตฺติ ฯ
 สตา เทวตาหิ สทฺธิ อากนฺตฺวา ฐมฺมํ สุตฺวา สามเณเรน ทินฺนํ ปตฺตี
 อนุโมทามิ ตาตาคิ วทติ ฯ สีสสมฺปนฺนา จ นาม ภิกขุ สเทวกสฺส
 โลกสฺส ปียา โหนฺติ ตสฺมา สามเณเร เทวตา สลชฺชา สคารววา
 มหาพฺรหฺมานํ วีย อคฺคิกฺขนฺธํ วีย จ ตํ มณฺเณนฺติ ฯ สามเณเร คารเวณ
 ตลฺลจฺ ยกฺขินี ครุํ กตฺวา ปสฺสนฺติ ฐมฺมสุสวณยกฺขสมมาคมาทีสุ สานฺนุมาตาคิ
 ยกฺขินียา อคฺคาสนํ อคฺโคทกํ อคฺคปิณฺฑํ เทนฺติ ฯ มหเสกฺขาปี ยกฺขา ตํ
 ทิสฺวา มคฺคา โอกกมนฺติ อาสนา วุฏฺจหนฺติ ฯ

แปล โดยอรรถ

๒. โส อุกกณฺจิตถาวํ อารโจะสี ฯ สทฺธา อุปาสิกา นานปฺปการณ
 ฆรราวาเส อาทิโนวํ ทสฺเสตฺวา ปฺตฺตํ โอวทมานาปี สลฺยาเปตฺตุ อสฺสโกนฺตี
 อปฺเปวณาม อตฺตโน ฆมฺมตยาปี สลฺลกฺเขยยาตี อนุยโยเซตฺวา ติฏฺฐ ตาต
 ยาว เต ยาคฺคตฺตํ สมฺปาเทมิ ยาคฺุ ปิวิตฺวา กตฺถกตฺตกฺิจฺจสฺส เต มนาปานิ
 วตฺถานิ นีหริตฺวา ทสฺสามีติ วตฺวา อาสนํ ปญฺญาเปตฺวา อทาสี ฯ
 นิสีทิ สามณฺเโร ฯ อุปาสิกา มฺหุตฺเตเนว ยาคฺุชชกํ สมฺปาเทตฺวา
 อทาสี ฯ อถ สา ภคฺตํ สมฺปาเทสฺสามีติ อวิทฺุเร นิสินฺนา ตณฺฑุเล
 ไรฺวติ ฯ ตสฺมี สมเย สา ยกฺขินี กหํ นุ โข สามณฺเโร กจฺจิ ภิกฺขาทาหํ
 ลภติ โนติ อวาชฺชมานา ตสฺส วิพฺภมิตฺตูกามตยา นิสินฺนภาวํ ญตฺวา
 มา เหว โข เม เทวตานํ อนุตฺเร ลชฺชํ อุปฺปาเทยฺย คจฺฉามิสฺส วิพฺภมเน
 อนุตฺรายํ กริสฺสามีติ อากนฺตฺวา ตสฺส สรีเร อธิมฺุจฺจิตฺวา คีวํ ปรีวตฺเตตฺวา
 ภูมียํ ปาเตสี ฯ โส อกฺขิหิ ปรีวตฺเตหิ เขเพน ปคฺฉนฺนเตน ภูมียํ วิปฺพนฺทิ ฯ
 อุปาสิกา ปฺตฺตตสฺส ตํ วิปฺปการํ ทิสฺวา เวเคนาคนฺตฺวา ปฺตฺตํ อาลิจฺจิตฺวา
 อรุสฺสู นิปชฺชาเปสี ฯ สกฺลคามวาสีโน อากนฺตฺวา พลิกฺกมฺมาทีนํ กรีสุ ฯ

ใช้เวลา ๔ ชั่วโมง กับ ๑๕ นาที.

เฉลย ประโยค ป.๕. ๓

แปล มครเป็นไทย

แปล โดยพยัญชนะ

๑. อ.สามเณร นั้น ลูกขึ้นแล้ว ในเวลาเช้าเทียว เข้าไปตั้งไว้แล้ว
 ซึ่งน้ำ ในโรงแห่งน้ำ กวาดแล้ว ซึ่งโรงเป็นที่ฟังซึ่งธรรม ยังประทีป ให้โพลง
 แล้ว ย่อมประกาศ ซึ่งอันฟังซึ่งธรรม ด้วยเสียง อันไพเราะ ตลอดวัน ท. ๘
 แห่งเดือน ฯ อ.ภิกษุ ท. รู้แล้ว ซึ่งเรียวแรง ของสามเณร นั้น ย่อมเชื่อเชิญ
 ว่า แน่สามเณร อ.เชอ จงกล่าว กล่าวด้วยบท ดังนี้ ฯ อ.สามเณร นั้น ไม่กระทำ
 แล้ว ซึ่งความผิดเพี้ยน อะไรๆ ด้วยอันคิดว่า อ.ลม ย่อมเสียดแทง ซึ่งหัวใจ
 ของเรา หรือ, หรือว่า อ.โรคไอ ย่อมเบียดเบียน ดังนี้ ขึ้นเฉพาะแล้ว ผู้ธรรมาสน์
 กล่าวแล้ว กล่าวด้วยบท ราวกะ อ.เทวดาผู้วิเศษ ยังน้ำในอากาศ ให้ข้ามลงอยู่
 เมื่อข้ามลง ย่อมกล่าว ว่า อ.เรา ย่อมให้ ซึ่งส่วนบุญ ในเพราะอันกล่าวนี้
 แก่มารดาและบิดา ท. ของเรา ดังนี้ ฯ อ.มนุษย์ ท. ย่อมไม่รู้ ซึ่งความที่
 แห่งส่วนบุญ เป็นส่วนอันสามเณร นั้น ให้แล้ว แก่มารดาและบิดา ท. ฯ ก็
 อ.มารดา ของสามเณร นั้น เป็นนางยักษิณี เป็น บังเกิดแล้ว ในอรรถภาพอันไม่มี
 ระหว่าง ฯ อ.นางยักษิณี นั้น มาแล้ว กับ ด้วยเทวดา ท. ฟังแล้ว ซึ่งธรรม
 ย่อมกล่าวรับ ซึ่งส่วนบุญ อัน อันสามเณร ให้แล้ว ว่า แน่พ่อ อ.ฉัน อนุโมทนาอยู่
 ดังนี้ ฯ ก็ อ.ภิกษุ ท. ชื่อผู้ถึงพร้อมแล้วด้วยศีล เป็นผู้เป็นที่รัก ของโลก อันเป็นไป
 กับด้วยเทวโลก ย่อมเป็น; เพราะฉะนั้น อ.เทวดา ท. เป็นผู้เป็นไปกับด้วยความ
 ละอายเป็นผู้เป็นไปกับด้วยความเคารพ ในสามเณร เป็น ย่อมสำคัญ ซึ่งสามเณร นั้น
 ผู้ราวกะว่า มหาพรหม ด้วย ผู้ราวกะว่า กองแห่งไฟ ด้วย ฯ อนึ่ง อ.เทวดา ท.
 ย่อมเห็น ซึ่งนางยักษิณีนั้น กระทำ ให้เป็นที่เคารพ เพราะความเคารพ ในสามเณร,
 ย่อมให้ ซึ่งอาสนะ อันเลิศ ซึ่งน้ำอันเลิศ ซึ่งก้อนข้าวอันเลิศ แก่นางยักษิณี
 ในสมัย ท. มีสมัยเป็นที่ฟังซึ่งธรรมและสมัยเป็นที่มาพร้อมกันแห่งยักข์เป็นต้น

ด้วยความสำคัญ ว่า อ.นางยักษิณี นี้ เป็นมารดาของสามเณรชื่อว่าสาธุ
 ย่อมเป็น ดังนี้ ฯ อ.ยักษ์ ท. แม่ผู้มีศักดิ์ใหญ่ เห็นแล้ว ซึ่งนางยักษิณี นั้น
 ย่อมก้าวลง จากหนทาง, ย่อมลุกขึ้น จากที่นั่ง ฯ

แปล โดยอรรถ

๒. สามเณรนั้นบอกความที่ตนเบื่อหน่ายแล้ว ฯ อุบาสิกาผู้มีศรัทธา
 แม้แสดงโทษในการครองเรือนโดยประการต่าง ๆ ตักเตือนบุตรอยู่ ก็ไม่อาจให้
 เธอยินยอมได้ (แต่ก็ไม่ส่งไปเสีย ด้วยคิดว่า "ถึงอย่างไร เธอพึงกำหนดได้
 แม้ตามธรรมดาของตน กล่าวเพียงว่า "พ่อ โปรครออยู่จนกว่าฉันจะจัดยาคุณ
 และภัตตเพื่อพ่อเสร็จ, ฉันจักนำผ้า ที่ถูกใจมาถวาย แก่พ่อผู้ตั้งยาคุณ
 ทำภัตตกิจแล้ว แล้วได้ปลาสดอาสนะถวาย ฯ สามเณรนั่งลงแล้ว ฯ อุบาสิกา
 จัดแจงยาคุณและของเคี้ยวเสร็จ โดยครู่เดียวเท่านั้น ได้ถวายแล้ว ฯ ลำดับนั้น
 อุบาสิกาคิดว่า เราจักจัดแจงภัตต นั่งลงในที่ไม่ไกล ชาวข้าวสารอยู่ ฯ สมัยนั้น
 นางยักษิณีนั้นใคร่ครวญอยู่ว่า สามเณรอยู่ที่ไหนหนอ แล เธอได้ภิกษาหาร
 หรือยังไม่ได้ ทราบว่าเธอนั่งอยู่แล้ว ด้วยความเป็นผู้ใคร่จะสึก จึงคิดว่
 ก็เธอ อย่าพึงทำให้เราขายหน้าเทวดาทั้งหลายเลย เราจะไปทำการขัดขวาง
 การสึกของเธอ ดังนี้แล้ว จึงมาถึงในร่างของสามเณรนั้น บิดคอให้ล้มลง
 บนพื้นดิน ฯ เธอ ตาเหลือก ๒ ข้าง น้ำลายไหล คืบบนพื้นดินแล้ว ฯ อุบาสิกา
 เห็นอาการแปลกนั้นของบุตร รีบมาอุ้มบุตรแล้วให้นอนบนตัก ฯ ชาวบ้าน
 ทั้งสิ้น มาทำพิธีกรรมเป็นต้น ฯ